

Scénář – Věra Dolečková

Věra Dolečková: „*Prosím vás opusťte školu jedou sem německý tanky ze Sedlčan a střílej do civilistů*”

Kája: Toto je vzpomínka Věry Dolečkové na konec 2. světové války, kterou prožila s rodiči ve Vysokém Chlumci. Tam se v roce 1933 narodila.

Věra Dolečková: „*Měla jsem nádherné dětství, nádherné dětství, i když naši byli na mě přísní.*”

„Jsem byla taková divoška. Podleжала jsem hřbitov tam a dostala jsem rákoskou od pána. On to věděl, jak jsme vylezali a všichni dostali rákoskou.”

Kája: Oba její rodiče byli učitelé a bydleli ve škole. Nepřekvapí nás tedy, kým se chtěla stát.

Věra Dolečková: „*No asi tou učitelkou, když jsem to odseděla v tý lavici od 1. třídy, tak určitě učitelkou.*”

Didi: Gymnázium, které navštěvovala, musela koncem 40. let opustit. A tak vystudovala vyšší školu sociální a poté výchovnou. O několik let později si při zaměstnání dodělala pedagogickou školu.

Věra Dolečková: „*Začínala jsem v Nových Vysočanech. Tam jsem byla ve školní družině, pak jsem měla studovnu šestky až devítky, no mezitím jsem i učila.*”

Didi: Celý život se věnovala sportu. Největší sportovní úspěchy zažila na volejbalovém hřišti.

Věra Dolečková: „*Volejbal jsem hrála do čtyřicítky, protože jsem hrála první ligu, za juniorky za národák a pak jsem hrála i druhou ligu. S volejbalem jsme byli, byli jsme v tom Německu, to jsem byla poprvé u moře, když jsme s tím volejbalem byli, že jsme byli přeborníci republiky, jsme tam byli za odměnu.*”

Jáchym: Část svého života prožila s autem Aerovka.

Věra Dolečková: *„Když jsem se narodila já v tom roce 33, tak pořídili tu Aero 1000, Aerovku. Taťka mě pak naučil jezdit, a když rodiče zemřeli, tak jsem auto já zdělila, Aerovku.“*

Jáchym: A s Aerovkou se vydala i na závodní tratě.

Věra Dolečková: *„Když jsem bydlela v podnájmu v Praze, tak vedle nějaké soused měl taky Aerovku, ten měl tu otevřenou, čtyřsedadlovou taky. Tak jsme si navzájem pomáhali vopravama. A navzájem, buď já jela s ním závody, když já jsem měla auto v pořádku, když on měl v pořádku, tak jel jako se mnou spolujezdec.“*

Vojta: Paní Dolečková by dnešní generaci chtěla vzkázat:

Věra Dolečková: *„Bejt ve společnosti, nezůstat sama, protože přece jenom tě obohatí ta společnost.“*

Vojta: Z příběhu paní Dolečkové jsme si odnesli, že bychom se neměli vzdávat a jít za svými sny. A i když se nám něco nevydaří, nemyslet na to, zkoušet to dál. I přesto že toho má hodně za sebou, snaží se být stále velmi aktivní.